

Η ΚΑΤΑ ΤΟ 1951 ΚΙΝΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1951 ἡ Κρήτη ἀπέκτεθεν τὸν πρῶτον τακτικὸν ἐπιμελητὴν τῶν Βυζαντινῶν καὶ Μεσαιωνικῶν Ἀρχαιοτήτων. Οὕτως ἤρχισε συστηματικώτερα ἡ παρακολούθησις τῶν σχετικῶν μνημείων καὶ ἡ φροντίς περὶ τὴν προστασίαν των.

Εἰς Ἡράκλειον δι' ἐπαφῶν πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, ἐπετεύχθη ὅπως ἐπὶ τῶν σωζομένων μνημειωδῶν τειχῶν ἀποφεύγονται τοῦ λοιποῦ οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι, καταβάλλεται δὲ προσπάθεια ἐξευρέσεως, σὺν τῷ χρόνῳ, λύσεως καθαιρέσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν εὐτελῶν οἰκίσκων καὶ μεταφορᾶς τῶν κατοικοῦντων ἀλλαχοῦ. Διὰ τοὺς σωζομένους μεγάλους ναοὺς τῆς ἐνετοκρατίας, τοῦ Ἁγίου Μάρκου (κινηματογράφος Μινῶα), Παναγίας τῶν Σταυροφόρων, Ἁγ. Αἰκατερίνης καὶ Ἁγ. Πέτρου ἔγιναν καὶ συνεχίζονται προσπάθειαι καλυτερεύσεως τῆς τύχης των. Λόγῳ ἐγκαίρῳ ἐπεμβάσεως τῆς ὑπηρεσίας, κατέστη δυνατὴ ἡ διάσωσις παλαιῶν ἐξωγραφημένων θριγκῶν, ἐπιστεφόντων τὸ τέμπλον μεσαιωνικοῦ νοοῦ Ἀνωγειῶν Κρήτης. Ὁμοίως ἐπετεύχθη διατήρησις ἐνετικῶν δεξαμενῶν ἢ τμημάτων τοῦ βυζαντινοενετικοῦ τείχους τῆς πόλεως, ἀποκαλυφθέντων κατὰ τὴν ἀνόρουξιν θεμελίων ἢ κατὰ παρεμφερεῖς οἰκοδομικὰς ἐργασίας.

Σπουδαῖον γεγονός κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀπετέλεσεν ἡ σύστασις ἐν τῇ ὡς ἄνω πόλει τῆς «Ἐταιρίας Κρητικῶν Ἱστορικῶν Μελετῶν» ἣτις σκοπὸν προτίθεται τὴν προαγωγὴν τῶν περὶ τὴν Κρήτην ἱστορικῶν ἐρευνῶν καὶ τὴν ἰδρυοσιν Βυζαντινοῦ καὶ Ἱστορικοῦ Μουσείου ἐν τῇ νήσῳ. (Περὶ αὐτῆς βλ σχετικὴν ἔκθεσιν ἐν σελ 434).

Ἐν Ρεθύμνῳ ἐντατικός, ἐπίμονος καὶ ἐπίπονος ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς Μουσεῖον μετασκευῆς τῆς Ἐνετικῆς Λέσχης (Loggia). Ἀντιδράσεις ἐξ εὐτελοῦς ἰδιοτελείας καθὼς καὶ ἀπειλαὶ δὲν ἔκαμψαν τὴν ὑπηρεσίαν οὐδ' ἐκώλυσαν ὅπως αὕτη ἐντεῖνη τὰς προσπαθείας τῆς διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐν τῇ πόλει Μνημείου, προκηθέντος διὰ τὴν στέγασιν τοῦ Μουσείου. Γενομένης παραδεκτῆς τῆς διὰ τοῦ τοιοῦτου ἔργου πολλαπλῆς ὠφελείας τῆς φθινούσης πόλεως, ἐξευρέθησαν οἱ οἰκονομικοὶ πόροι καὶ ἤρχισεν ἡ ἐργασία ἀποκαταστάσεως. (Βλ. κατωτέρω).

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐν λόγῳ πόλιν, διατηροῦσαν κάλλιον τῶν ἄλλων κρητικῶν τὸν μεσαιωνικὸν χαρακτήρα δὲν εἶχον εἰσέτι περιβληθῆ τὸ κύρος ἰδιαίτερου Β. Διατάγματος ἱκανὰ τῶν ἀντιπροσωπευτικωτέρων ἐνετικῶν μνημείων, διὰ ταῦτα κατόπιν ἐνεργειῶν ἡμῶν ἐδημοσιεύθη Διάταγμα κηρύξεως δέκα ἐξ (16) διατηρητέων μνημείων.

Πρὸς κατατόπισιν ἐπὶ τῆς μεσαιωνικῆς μνημειακῆς πραγματικότητος τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνης καὶ περισυλλογὴν στοιχείων δι' ὧν θὰ προαχθῆ γενικώτερον ἡ ἰδέα τῆς ποτε ἐκδόσεως τῶν βυζαντινῶν μνημείων Κρήτης, ὁ ἐπιμελητὴς ἐπεσκέφθη σημαντικὰ κέντρα εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ. Ἐλήφθησαν ἱκαναὶ φωτογραφία ἀνεκδότων τοιχογραφιῶν καὶ συνεκεντρώθη ἄφθονον ἐπιγραφικὸν καὶ ἄλλο ὕλικὸν οὕτινος δείγμα παρέχει ἡ ἐν σελ. 337 κ. ἐξ. τοῦ παρόντος δημοσίευσις. Σπουδαίως συνειργάσθη κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας ὁ ζῆλωτὴς τῶν μεσαιωνικῶν σπουδῶν θεοφ. Ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων κ. Εὐμένιος Φανουράκης. (Δημοσίευσις ἐκ τοῦ συλλεγέντος ὕλικου τοιχογραφιῶν θὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ γράφοντος εἰς προσεχῆς τεῦχος τῶν «Κρητικῶν Χρονικῶν»).

Ἐν τῇ ἄλλῃ Κρήτῃ, ἀπεφύχθη δι' ἐγκαίρου ἐπεμβάσεως, ἀλλοίωσις μεσαιωνικῶν ναῶν κατὰ τὸ νεωτερικὸν πνεῦμα.

Πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν καθόλου ἀρχαιοτήτων ἐπεσκέφθη τὴν Κρήτην κατ' Ἀπρίλιον 1951 ὁ Διτὴς Ἀρχιτέτων καὶ Ἀναστηλώσεως καθηγητὴς κ. Ἀναστ. Ὁρλάνδος ὅστις καὶ ἐπὶ τόπου ἐξήτασε τὰ μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῶν τριῶν μεγάλων πόλεων τῆς νήσου καθὼς καὶ χαρακτηριστικούς βυζαντ. ναοὺς τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου καὶ Χανίων. Ὁ κ. Ὁρλάνδος πύρεσχε πολυτίμους ὁδηγίας, αἰτινες ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει κατὰ τὰς κατόπιν γενομένας ἀναστηλώσεις (βλ. εὐθὺς κατωτέρω).

Ἀποκαταστάσεις Μεσαιωνικῶν Μνημείων.

Καρπὸς τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς μεσαιων. ἀρχαιότητας Κρήτης τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συμβουλίου καὶ μάλιστα τῆς Διοσεως Ἀναστηλώσεως τοῦ Ὑπουργ. Παιδείας, ὑπῆρξαν αἱ ἀναστηλωτικαὶ ἐργασίαι σπουδαιοτάτων μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς νήσου. Αὗται ἀφοροῦν εἰς τὸν κατάγραφον ναὸν Παναγίας Γκουβερνιώτισσας Ποταμιῶν Πεδιάδος, τὴν Μονὴν Ἀρκαδίου, τὴν Ἐνετικὴν Λέσχην Ρεθύμνης. Μικροτέρας κλίμακος ἐργασία (καθαρισμὸς τοιχογραφιῶν καὶ στερέωσις στέγης) ἐγένετο διὰ τοῦ ἀρχιτεχνίτου τοῦ Μουσείου Ἡρακλείου κ. Ζαχ. Κανάκη εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τοῦ χωρίου Φουρνί—Καστέλλι Μεραμβέλλου.

I. Ἡ ἀναστήλωσις Παναγίας Ποταμιῶν (Γκουβερνιώτισσα) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Δ' Περιφερ. κ. Μαν. Χατζηδάκη καὶ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τοῦ Μουσείου κ. Στ. Ἀλεξίου. Τὸν καθαρισμὸν τῶν τοιχογραφιῶν ἐπεχείρησαν εἰδικοί μετακληθέντες ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀρχιτεχνίτου τοῦ Μουσείου κ. Κανάκη. Τὸ κτήριον ἐστερεώθη καὶ ἐπεσκευάσθη κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον ἀπαλλαγὴν οὕτω παραμορφώσεων νεωτερικῶν ἐπισκευῶν. Ὁ καθαρισμὸς τῶν τοιχογραφιῶν ἐνεφάνισεν ἐνδιαφέρον σύνολον καίτοι τὸ σχέδιον αὐτῶν εἶναι λίαν ἐλεύθερον.

II. Τὴν ἀναστήλωσιν Μονῆς Ἀρκαδίου ἐπεχείρησεν ὁ γράφων κατόπιν Διογῆς τοῦ Ὑπουργ. Παιδείας. Τὸ ἔργον ἐχορήγησεν τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον διὰ 50.000.000 συνέβαλε δὲ εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἐν λόγῳ Μονὴ ἀναλαβοῦσα προφρόνως τὸ πλεῖστον τῶν μεταφορῶν τῶν ἀπαιτηθέντων ὑλικῶν. Αἱ ἐκτελεσθεῖσαι ἐργασίαι ἔχουσιν οὕτω ἐν συντομίᾳ.

α) Κλάουστρα. Κάτω στοᾶ (ὑπόροφος ἔμβολος). Ἀφῆρέθησαν τὰ ὑπάρχοντα λείψανα τῶν θολιτῶν τῶν θολώσεων αἰτινες ἦσαν παντελῶς κατεστραμμένοι ἐκ τοῦ χρόνου (γῆρανσις) καὶ κατεσκευάσθησαν ἐξ ἀρχῆς ἀντίστοιχοι θόλοι, ὀλοκληρωθείσης οὕτω τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀρξαμένης ἐργασίας. Ἀκολούθως ἐστερεώθησαν καὶ ἀπεκατεστάθησαν τὰ ἀνέχοντα τοὺς θόλους ἑσωτερικὰ καὶ ἔξωτερικὰ τόξα. Κατὰ τὴν Β. Δ. ἄκραν τῶν ἐν λόγῳ κλαούστρων ἀπεκαλύφθη ἐν καὶ ἤμισυ τεθλασμένον τόξον, ἀποκρουπτόμενον ὑπὸ νεωτερικῆς κλίμακος. Εἰς τὸ βόρειον τμήμα τοῦ ἐμβόλου, ἑσωτερικῶς, καθιέρθησαν τρία ἀλλεπάλληλα διατοιχίσματα δι' ὧν τὸ πρῶτον ἀπεκαλύφθη συνέχεια τῆς τοξωτῆς θολωτῆς στοᾶς εἰς βάθος 8 1)2 μ. καὶ ἠδρύνθη ὁ εἰς μῆκος χώρος τῶν κλαούστρων.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν θολώσεων, τῶν τόξων καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς εἰς βάθος συνεχείας, ἡ θέα τοῦ εἰς μῆκος 47 μ. ἐκτεινομένου ὑπόροφου ἐμβόλου κατέστη λιμπρά καὶ ἐπιβλητικῆ. Εἰς τὴν ὠραιότητα τούτου συμβάλλει ἡ δι' ἰδιαιτέρας προσπαθείας ἐπιτευχθεῖσα ἀρμονικὴ ἄρμωσις τῶν ξεστῶν λί-

θων τῶν θολώσεων, δι' ἧς ἐξαιρείται ἡ γραμμὴ ἐπαφῆς τῶν τοιούτων κυβολίθων καὶ παρέχεται ἡ ἰσόδομος ἐντύπωσις, ἣτις βεβαίως δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας.

Τὸ δάπεδον τῆς ἄνω τῶν κλαούστρων στοᾶς ἐστρώθη δι' εἰδικοῦ πυριτοῦχου χόματος, δεδοκιμασμένης ἀνθεκτικότητος, μετ' ἐνύδρου ἀσβέστου. Ἐπὶ τῆς στοᾶς ταύτης ἠνοίχθησαν ἱκαναὶ κεκλεισμένα διὰ διατοιχισμάτων θύρα κελλιῶν. Ἡ δὲ ἐτοιμόροπος στέγη τῶν κλαούστρων (μήκους 48 μ. καὶ πλάτους 4 1)2) ἐκαλύφθη διὰ σιδηροπαγοῦς σκυροκονιάματος, διατηρηθείσης καταλλήλως τῆς κάτωθεν θεωμένης παλαιᾶς ξυλείας ἣτις ἐκράτει τὸ προϋπάρχον ἀργιλλόχωμα.

β) Τράπεζα. Ἡ ἱστορικὴ Τράπεζα τῆς Μονῆς, εἰς ἣν ὀλοκληρώθη τὸ Ἀρχαδικὸν δράμα τοῦ 1866, ἀποτελοῦσα κτήριον διαστάσεων 20 μ.×6 μ., εἶχεν ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῶν σεισμῶν ἰσχυρῶς πάθει καθ' ὅλην τὴν πρὸς βορρᾶν πλευρᾶν, ὁμοίως δὲ διαρραγῆ καὶ εἰς τὸ μέσον καθ' ὅλον τὸ μήκος αὐτῆς ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Ὁ βόρειος τοῖχος ἐστερεώθη διὰ τεσσάρων ἐν ἐπαφῇ τριγωνικῶν ἀντηριδῶν, μὴ ὑπαρχούσης δυνατότητος ὑποθεμελιώσεως. Ἡ στέγη ἐξησφαλίσθη δι' ἀντικαταστάσεως τῶν θολιτῶν καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ κτηρίου (καὶ εἰς πλάτους 1,20 μ. ἐκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς κλειδῶς) καὶ δι' ἐλαφρᾶς, ἄνωθεν, πλακῶς ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροκονιάματος.

Εἰκ. 28. Ἀρχάδι. Τὰ δυτικὰ Κλάουστρα μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν.

γ) Κλίμακες. Εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἀπαλλαγῆς τῆς Μονῆς τῶν νεωτερικῶν καὶ ἑτερογενῶν στοιχείων καθηρέθησαν τρεῖς νεωτερικαὶ κλίμακες, χαρακτηριστικῶς ἀλλοιοῦσαι τὴν ὄψιν αὐτῆς. Διὰ τῆς καθαιρέσεως τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς νοτίου στοᾶς κλίμακος ἀπηλευθερώθη ἡ εἰσόδος τοῦ ξένου στοιχείου, ὅπερ παρημπόδιζε τὴν θέαν τῶν «μεσοκουμίων». Ὁμοίως ἀφηρέθη ἔτερα κλίμαξ ἐξωτερικῶς τῆς στοᾶς καὶ παρεσχέθη εἰς τὸν θεατὴν ἡ ἐνόητος τῶν τόξων καὶ ὁ ρυθμὸς αὐτῶν. Ἄλλη κλίμαξ μετετοπίσθη πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς συνεχείας τῶν τόξων, κακότεχνοι σύγχρονοι θύραι ἐκλείσθησαν, νέαι δὲ παραστάδες καὶ ὑπέρθυρα κατεσκευάσθησαν. Ἐπίσης ἱκανὸς ἀριθμὸς τῶν ποδῶν τῶν τοξοτῶν ἡμικυκλ. ἀνοιγμάτων τῆς νοτίου στοᾶς τῶν κλαούστρων ἀντεκατεστάθη, κατεδαφίσθησαν δὲ τὰ ἄνωθεν ταύτης διατοιχίσματα δι' ὧν ἐχωρίζετο εἰς τμήματα ὁ ὄρατος ἡλιακὸς καὶ κυριολεκτικῶς ἀνέπνευσεν ὁ χῶρος.

III. Ἡ ἀναστήλωσις τῆς Ἑνετικῆς Λέσχης Ρεθύμνης ἀναθεθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Ἐπιμελητὴν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Κρήτης ἤρχισε διὰ 30.000.000 δραχ. χορηγηθέντων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. Παιδείας, ἐσυνεχίσθη δὲ διὰ 17.000.000 προσφερθέντων ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ Ρεθύμνης καὶ Μονῆς Πρέβελι χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Ρεθύμνης, Ἀύλοποτάμου

καὶ Λάμπης καὶ Σφακίων ὡς καὶ τοῦ ἡγουμένου Μονῆς Πρέβελη κ. Διονυσ. Σταφυλάκη, ἐγένοντο αἱ ἐξῆς ἐργασίαι: α) Κατεσκευάσθη στέγη ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροκονιάματος. β) Ἀνεκατεσκευάσθη κάτωθι αὐτῆς καὶ εἰς τὴν μορφὴν τῆς παλαιᾶς ἢ ξυλινῆς στέγης, διὰ παλαιᾶς καὶ νέας ξυλείας. Ἡ στέγη ὁμοῦς αὕτη δὲν ἠδράσθη ἐπὶ τῶν κιλλιβάτων τῶν ὑπαρχόντων ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τῶν τεσσάρων ἰωνικῶν κίωνων τοῦ κτηρίου, οἵτινες (κιλλίβαντες) ἀνεῖχον τὴν παλαιὰν τοιαύτην, ἀλλ' ἐπὶ πεδίλων μεταξὺ αὐτῶν καταλλήλως κατασκευασθέντων. γ) Τὸ δάπεδον ἐστρώθη διὰ σκυροκονιάματος. δ) Καθηρέθησαν τὰ διατοιχίσματα τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἀψιδωτὰ ἀνοίγματα δι' ὧν χαρακτηρίζεται καὶ ἐξαίρεται τὸ κτήριο. ε) Καθηρέθη ἡ δυτικῶς τοῦ μνημείου συνεχομένη δημοτικὴ ἀποθήκη. στ) Συνεπληρώθη τοιχοποιία τοῦ νοτίου τοίχου. ζ) Κατεσ εὐάσθησαν περὶ τοὺς 40 νέοι γεισίποδες ἐκ πώρου καὶ ἱκανὸν

Εἰκ. 29. Ἔργασια ἀναστηλώσεως Ἐνετ. Λέσχης Ρεθύμνης.

τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ μεσαιωνικοῦ ναοῦ τῆς Ἁ γ. Αἰ κ α τ ε ρ ί ν η ς, γενομένην δι' 70 περίπου ἑκατομμυρίων, διατεθέντων ὑπὸ τοῦ Ἐφεδρικοῦ Ταμείου εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Κρήτης.

Διὰ τῶν ἐκτελεσθεισῶν ἐργασιῶν ἐπετεύχθη: Πλήρης καθαρισμὸς τοῦ μεγάλου κτηρίου. Ἀφαίσεις τῶν ἐπιχρισμάτων τῆς τουρκοκρατίας. Καθαίσεις νεωτερικῆς μεσοτοιχίας ἀποκλειούσης τὸν ναὸν τοῦ παρεκκλησίου τῶν Ἁγ. Δέκα. Συμπλήρωσις ξεστῆς θολοδομῆς. Κατασκευὴ δαπέδου, θυρῶν, ὑλοφράκτων παραθύρων. Λόγῳ τῆς διὰ τῶν χρόνων ἀποσαθρώσεως τῶν θολιτῶν δὲν ἐπετεύχθη ἀρμονικὴ ἄρμωσις τούτων, τοῦ γεγονότος ὀφειλομένου καὶ εἰς τὴν μικρὰν ἐπιμέλειαν τῶν ἀναλαβόντων τεχνιτῶν. Ἐπίσης τὸ δάπεδον, παρὰ τὴν ἐπιμόνωσιν ὑποδειχθεῖσαν ἐπιστρωσιν διὰ πλακῶν ὡς ἦτο τὸ πάλαι, ἐκαλύφθη προχειρῶς διὰ σκυροκονιάματος, ἐπειγομένης τῆς χρήσεως τοῦ ναοῦ διὰ τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα. Παρεσχέθη ὁμοῦς ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως ἢ βεβαίωσις τῆς προσεχοῦς διὰ πλακῶν ἐπιστρώσεως.

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι διὰ τῶν γενομένων ἐργασιῶν ἀνεδείχθη ὁ ναὸς μὲ τὸν ὠραῖον καὶ ὑπολογισμένον «χῶρον», εἰς ὃν, μεσοῦντος τοῦ 16ου αἰῶνος, ἐλειτούργησε ἡ περιώνυμος Σχολὴ τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης.

Κ. Δ. ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ